

Θαρρὸ πὸς ἀπ' ἑμπρός μου
 βιαθαίνει σοβαρός,
 περιγελῶν σκληρῶς
 τὸ μάταιον τοῦ κόσμου.

Τι πρὸς αὐτὸν οἱ στροβίλοι κι' αὐτὸς πρὸς τοὺς στροβίλους;
 ὁ νοῦς του στροβιλίζεται μὲ μίαν σκέψιν μόνον,
 πῶς νὰ πατάξῃ δηλαδὴ βαρβάρους κι' βεβήλους,
 ποὺ βεβηλῶνουν πρὸ πολλοῦ τὰς θήκας τῶν προγόνων.

Ἄλλ' ἔμως κι' ὁ Διάδοχος, ἐποὺ πολὺ σπουδάζει,
 βεβαίως εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν ἐπιῶν θὰ ρεμβάζῃ,
 ἴσως δὲ τώρα, Περικλῆ, ποὺ τρέμεις ἐκ τοῦ φόβου,
 ὁ οὐρανόστος Διάδοχος ἀρίνει κάθε ντάμα
 καὶ τρέχει μέσα στ' ἄρματα, ποὺ κρέμονται ἴστους τοίχους,
 καὶ γονατίζει ἔμπρὸς σ' αὐτὰ μὲ γογγυτὸ καὶ κλάμμα.

Αὐτὴν τὴν ὥρα, ποὺ πολλοὶ μὲ τὸν χορὸ μεθῶνε
 κι' ἀφράτων θηλυκῶν καρδιαῖς κτυποῦνε σὰν ρολόγια,
 βεβαίως ὁ Διάδοχος γονατιζόμενος θάναι
 ἔμπρὸς σὲ παλαιὰς ἀρματαωσιαῖς καὶ λέει τέτοια λόγια.

«Ὡ σεῖς πατέρων ἄρματα, ποὺ κρέμασθε ἴστους τοίχους,
 εἰρηνοφιλοῦ μουσικῆς δὲν θέλω πλέον τόνους,
 θέλω ν' ἀκούσω γύρω μου τοὺς βροντεροὺς σας ἦχους,
 θέλω νὰ δῶ τρίγυρα μου χορευόντας προγόνους.

«Ἀφότου τὸ Διάγγελμα, τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο,
 ἴστων Στρατηλάτην ἔστειλεν ὁ προσφιλέης μπαμπάς,
 μηδὲ στιγμὴν τὴν αἰθουσαν τῶν ἐπιῶν δὲ ἀρίνει
 κι' ἀδοξοτὸς φέγγει γύρω μου τῆς δόξης ἢ λαμπάς.

«Ὅπλα νίκης, μὴ γέλατε,
 γλέντια καὶ χοροὺς οἰκτερῶ,
 λάβετε ζωὴν κι' εὐλατε
 νὰ χορῆσετε τριγύρω.

«Τὴν κλαγγὴν σας ἄς ἀκούσω,
 καὶ κλαγγάζω μεθ' ὀμῶν
 πᾶν ἀπόλοιπον νὰ λούσω
 ἴστου πυρὸς τὸν ποταμῶν.

«Δαμασκιά σπαθιά καὶ κάμαξ
 ζῶστε μέσην ντυτικῶν,
 σεῖς γιὰ μὲ γενετὴ ντάμαξ,
 Καυτανζόγλου καὶ Μερκάτη.

«Ὡ οικαὶ τῶν προπατόρων, ὡ πλειὰς ἀγωνιστῶν,
 πρόσθετε νὰ σ' ἀγκαζάρω νὰ χορῆσωμε μ π ο σ τ ὀ ν,
 ὄχι πλέον μὲ τὴν Κόζεξ, τὴν Γκυγιώμ καὶ τὴν Μπουρέ,
 θέλω μόνον νὰ χορεύω ἴστω ἑικό σας τὸ καρέ.»

Ἄλλ' ἄρρρρ, βρὲ Περικλῆ, πὸς βλέπω παρατέρα
 καὶ τὴν σεπτὴν Βασιλισσαν, τὴν προσφιλέη μητέρα...
 πρὸ τῶν ἄρμάτων κύπτονται τὸν Κωνσταντῖνον βλέπει
 κι' εἰς δεξιότερον γονάτισμα καὶ τρίτον τὸν προστρέπει,
 κι' ὁ Κωνσταντῖνος δέχται φελλοὺς θερμωσάτην
 μαζὶ μὲ τὴν μητέρα του τὴν Ἑλληνικωτάτην.

(Εἶπεν οὕτῳ κι' ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλή του πᾶνει
 κι' ἀρχίζουσι πόλικαι καὶ μυστοὶ καὶ τοῦ χοροῦ τσαλιμῖα,
 μὰ κι' ὁ Σκοπὸς τοῦ Παλατιοῦ μηδὲ στιγμὴν δὲν χάνει
 καὶ διώχνει μὲ τῆς κοντακίαις τὰ ζύλινα ψαφήμια).

Παιχνίδια καὶ λιλιὰ παιδιῶν καὶ Βασιληᾶ.

Μὰς ἴστω νέο πανηγύρι τῆς σχολῆς Παραμονῆς,
 ποὺ τρελλαίνεται κανεὶς,

νὰ ἴστω μέση κι' ἡ Κορῶνα μὲ τσακισμάτα καὶ γέλοια,
 καὶ τὴν πῆφραν ἀπ' ὀπίσω τοῦ συμμοῦ τὰ παιδαρέλια,
 κι' ἔγινε κανεὶς κι' ἀντίρα καὶ τρελλοτάτῳ μεγάλῃ
 κι' ἔφταναν μὲ τὰ χαρτάκια τὸ τρισέβαστο κεφάλι.

Μὰ τροκάναις καὶ σφυρίκτριαις πᾶν ἴστων Ἄνακτα κοντά,
 μὰ ἴστω κάθε σφύριγμα τῶν γλαστοῦς τοὺς ἀπαντᾷ :
 «σφύριξ, παιδί λαί μου, σίμωνέ με πρὸ πολὺ,
 κι' ἔλο ραῖνε μὲ χαρτάκια Βασιληᾶ δημοφιλέη,
 μοναχὰ μὲ τῆς τροκάναις μὲς ἴστω αὐτιά μου νὰ βροντῆς
 καὶ ἴστω πόρινα χαρτιά μου μὲ χαρτιά νὰ μ' ἀπαντᾷ.»

Τί τροκάναις, τί σφυρίκτριαις, ἱλαρὸν καὶ μέγα δράμα ...
 Θρόνος καὶ λαὸς ἀντίρα ...

ποῖος σύνδεσμος τῶνόν, ποὺ καθέννας τενεκές
 τὸν ἐκτύταξε γελώντας καὶ δὲν ἔβγαξε μιλιὰ,
 μὰ μὲ ποῦδρα τὸν ραντίζουσι καὶ μοδίστριαις μερικαῖς
 κι' ἀσοπροσώπο κυττάζω τῶν Ρωμηῶν τὸν Βασιληᾶ.

Ὅχι πιά, δὲν εἶναι μῦθος καὶ ψευτιά Πρωταπριλιάς
 πὸς ἡ τύχη μας ἀνοίγει...
 παίζει μὲ τὰ παιδαρέλια παιγνιδιάρης Βασιληᾶς
 καὶ μὲ τὸν λαὸν του ομίγει,
 κι' ἔτσι πάλιν μὲ τὸν χρόνον τὸν τροπαῖον καὶ τοῦ πλοῦτου
 σπερδόνει τὴν ἰσχύν του ἴστω χαρτάκια τοῦ λαοῦ του.

Τῆς Κορῶνας νέον δωροφῶρον ἴστης Αὐλῆς τὸν δορυφόρον.

Κι' ἔστειλεν ἡ Κορῶνα δύο βάζα
 ἴστων γέρο Θεοδωρῆ γιὰ μπουναμά,
 νὰ δείξῃ πὸς πόλιν τὸν ἐκτιμᾷ
 κι' ἔλο του παραδέχεται τὰ κάζα.

Κι' ἔγραψε ἴστων χρυσοῦ τῆς τὴν Κορῶνα :
 «ἔβξου τὰ δροῦ μου βάζα... καὶ τοῦ χρόνου...
 βάζε τὸν Μεγαλόταυρο μὲς ἴστωνα
 καὶ ἴστω ἄλλο τὸ Διάγγελμα τοῦ Θρόνου.»

Κι' ὁ Θεοδωρῆ; ἐπήγχε νὰ κρεπάγῃ
 γι' αὐτὸν τὸν μπουναμά τὸν ἔαφνικὸ,
 κι' ἄρχισε μὲ τὴν πρὸς περιβολήρῃ
 νὰ σπέρνῃ μὲ ἴστω αὐτὰ βασιλικά.

Δὲν ἐλιπίξε καὶ τοῦτο νὰ τοῦ γίνῃ,
 κι' οὐδ' ἕνα φίλατό του δὲν ἀρίνει
 ἴστω βάζα τῆς Αὐλῆς καὶ πλησιάζῃ,
 μήτε τὸν ψυχογιῶ τοῦ τὸν Σκουζέ,
 καὶ Γαλλιστί ἴστους φίλους του φωνάζει :
 «μῆ, μῆ, νὰ του σὶ ἡ πᾶ, ἰλ σὸν μπριζέ.»

Τὸ τῆς ψυχῆς βιβλίον οἰστῶν πολὺν ἐγκλείων

Ἦρξαν τὰ Διγνήματα τοῦ ποιητοῦ Στρατηγῆ
 λαμπρὸν βιβλίον τοποθετῆ τὰ μέλα φιλοκάλες,
 ποὺ τὰ περιπαθέτερα τὴν αἰσθημῶτα ἴστω
 κι' ἀνακίματα τῶν παθῶν τριμοιχάτους οὐλοῦ.
 Οἰστῶς πόλις καὶ δόμαξ καὶ σφριγγὴ νύκτες,
 καὶ τόση γλαυφρότης,
 δὸς δὲ φράγκα μοναχὰ τοῦ ταύχους ἢ τιμῆ
 καὶ πάρτε τὰ πρὶν πουλῆσθον σὰν χάριο φώμῃ.